

поєднуватися з самоконтролем. У поєднанні з самоконтролем, виступаючим атрибутом самосвідомості, регулюються всі сфери психічного життя людини.

Емоційно-вольовий компонент при нетерпимості характеризується невитриманістю, агресивністю, емоційним реагуванням у вигляді емоцій дратівливості, гніву або байдужістю, емоційною холодністю, відчуженістю, емоційною нестійкістю, знехтуванням, презирством. Укупі всі компоненти виливаються в терпиме або нетерпиме ставлення педагога до вихованця.

На основі проведеного дослідження ми розробили рівні толерантного відношення вихователів до дітей.

Оптимальний рівень – педагог приймає і розуміє дитину в цілому, мотивацію її поведінки, сприяє особистісному, інтелектуальному і іншому супроводу на шляху дорослішання дитини; орієнтований на особистісну модель взаємодії з дітьми; характеризується емпатією, врівноваженістю.

Педагоги з середнім рівнем терпимості частково приймають дітей, намагаються виправити недоліки, проявляють нестриманість, агресію, помірно орієнтовані на навчально-дисциплінарну і особистісну моделі взаємодії з дітьми, тобто в одних випадках проявляють терпиме ставлення, в інших – нетерпиме ставлення.

Низький рівень – неприйняття та непорозуміння дітей, прагнення змінити, перевиховати дитину за будь-яку ціну, агресивність, дратівливість із сторони педагога; орієнтація на навчально-дисциплінарну модель взаємодії з дітьми.

Таким чином, толерантність ми розглядаємо як властивість особистості, яка актуалізується в ситуаціях розбіжності поглядів, думок, оцінок, вірувань, поведінки людей і виявляється у зниженні чутливості до об'єкта за рахунок задіяння «механізмів» терпіння (витримка, самовладання, самоконтроль). Толерантним є той педагог, який приймає і розуміє дитину в цілому, мотивацію її поведінки, сприяє особистісному, інтелектуальному і іншому супроводу на шляху дорослішання дитини, а також спокійно і з розумінням ставиться до вимог адміністрації, терпимо до себе, прощає і «легко» відпускає власні невдачі, має мужність визнати власну недосконалість.

Література

1. Петрицкий В.А. Толерантность – универсальный этический принцип. – СПб., 1993. – С. 139-151.
2. Словарь по этике / Под ред. А.А. Гусейнова, И.С. Кона. – М.: Изд-во МГУ, 1989. – 363 с.
3. Толерантность: Сборник научных статей. Вып. 1. Кемерово, 1995. – 165 с.
4. Чічановський А. Толерантність культур як умова функціонування глобального інформаційного простору // Українська журналістика в контексті світової культури: Зб. наук. праць. – К., 2001. – Вип. 5. – С. 88-94.
5. Ягодзінський С.М. Принципи толерантності у сучасному науковому дискурсі // Вісник НАУ. Філософія. Культурологія: Зб. наук. праць. – К.: НАУ, 2006. – С. 176-182.

ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ У ПРОЦЕСІ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ДОШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

Коновалова К. І.

ДВНЗ «Криворізький державний педагогічний університет», Україна

Розглянуто класифікації інтерактивних технологій навчання у наукових працях.

На вимоги часу в контексті вищої педагогічної освіти повинні оновлюватися зміст і форми організації навчально-виховного процесу, визначатися ефективні методи та прийоми, впроваджуватися дієві інноваційні технології. Недарма у Державній національній програмі «Освіта» («Україна XXI століття») зазначено, що одним із пріоритетних напрямків реформування вищої освіти, що визначатиме її ефективність є створення нової системи методичного та інформаційного забезпечення вищої школи.

Оптимізація фахової підготовки майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів ґрунтується на використанні різноманітних інтерактивних технологій навчання, які передбачають активну міжособистісну взаємодію всіх учасників педагогічного процесу. Звернемося до їх розгляду.

Дослідники О. Голубкова, І. Кефелі класифікують інтерактивні методи навчання на основі їх комунікативних функцій, розділяючи на такі три групи, як: дискусійні, ігрові та психологічні [2, с. 16].

В основі класифікації М. Скрипника покладено такі групи інтерактивних методів, як інформаційні, пізнавальні, мотиваційні та регулятивні [3, с. 32-43].

Досліджуючи інтерактивні технології навчання у вищій школі О. Січкарук пропонує розділити інтерактивні методи на дві групи: методи, де активну участь бере педагог та методи за участю тільки студентів [5].

Усі технології активного навчання дослідниця Г. Беленька поділяє на імітаційні та неімітаційні відповідно до двох ознак: наявності моделі та наявності ролей. До неімітаційних відносяться проблемні лекції, семінари, виконання курсової та дипломної роботи, стажування без виконання посадової ролі. Імітаційні технології передбачають моделювання, тобто відтворення в умовах навчання певних процесів, що відбуваються в реальній професійній діяльності. Дослідниця переконана, що виключно важливе значення у професійній підготовці вихователя мають саме імітаційні технології «...оскільки лише вербальними засобами не передати специфіки побудови розвиваючої взаємодії з дитиною. Майбутнім вихователям необхідно відчувати себе в ролі дитини, в ролі батьків, в ролі педагога, керівника дошкільного закладу освіти тощо» [1, с. 26-27].

Для формування професійної культури майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів особливу увагу привертає класифікація інтерактивних технологій (Л. Пироженко, О. Пометун) у залежності від мети та форм організації навчальної діяльності: інтерактивні технології кооперативного навчання, інтерактивні технології колективно-групового навчання, інтерактивні технології ситуативного моделювання й інтерактивні технології опрацювання дискусійних питань [4, с. 33-80].

Отже, представлені дослідження [1; 2; 3; 4; 5] свідчать, що існує велика кількість класифікацій інтерактивних технологій навчання. Розглядаємо використання інтерактивних технологій навчання як одну з провідних педагогічних умов формування професійної культури майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів у процесі фахової підготовки.

Література

1. Беленька Г. В. Технології активного навчання крізь призму педагогічних поглядів М. П. Драгоманова / Г. В. Беленька // Науковий вісник Миколаївського державного педагогічного університету. Том 2. Проблеми передшкільної освіти в сучасних умовах. – Миколаїв : МДУ, 2008. – С. 21-29.
2. Голубкова О. А. Использование активных методов обучения в учебном процессе : учебно-методическое пособие / О. А. Голубкова, И. Ф. Кефели. – Санкт-Петербург, 1998. – 42 с.
3. Ігри дорослих. Інтерактивні методи навчання / упоряд. Л. Галіцина. – Київ : Редакції загальнопедагогічних газет, 2005. – 128 с.
4. Пометун О. І. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання : наук.-метод. посібник / О. І. Пометун, Л. В. Пироженко ; за ред. О. І. Пометун. – Київ : А.С.К., 2004. – 192 с.
5. Січкарук О. І. Інтерактивні методи навчання у вищій школі : Навчально-методичний посібник / О. І. Січкарук. – Київ : Таксон, 2006. – 88 с.

РОЗВИТОК МОВЛЕННЯ ДІТЕЙ З СИНДРОМОМ ДАУНА З ВИКОРИСТАННЯМ НОВІТНІХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Коргун Л. М., Суслова Н. С.

Університет Ушинського, Україна

При аналізі особливості розвитку мовлення дітей з синдромом Дауна необхідно враховувати дію двох основних факторів: по-перше, виражене зниження інтелекту, що не може не відбиватися на розвитку їх мовлення, а по-друге, деякі притаманні синдрому фактори ризику, що пов'язані з особливостями будови артикуляційного апарату. Саме вони створюють додаткові перешкоди та складнощі для формування правильної звуковимови у таких дітей та призводять до важких порушень мовлення. На підставі багаторічних спостережень та експериментальних досліджень визначено, що зазвичай перші слова дитина з синдромом Дауна вимовляє у півтора-два роки, фразове мовлення стає доступним з 4-5 років [2; 3].

Дослідниками з розвитку мовлення дітей з синдромом Дауна встановлені наступні особливості їх мовленнєвого розвитку: труднощі пов'язані з артикуляцією звуків; низький хриплий голос; порушення насамперед експресивного мовлення; знижений в порівнянні з віковою нормою об'єм активного словника; високо розвинені невербальна комунікація та імітаційні можливості. При засвоєнні морфологічної системи мови і граматичної будови мовлення та семантики більшість дітей з синдромом Дауна не просувається далі початкових стадій. Діти довго не диференціюють звуки навколишнього мовлення, погано засвоюють нові слова та словосполучення. Все це свідчить про значне недорозвинення, перш за все, усного фразового мовлення, яке залишається на низькому рівні протягом усього життя. Одним з найважливіших напрямів реабілітації таких дітей є